

Szívesség Donnak

Oldalra fordultam az ágyon és felvettem a telefonkagylót. Lucy Sanders hívott. Két vagy három éve ismertem őt, szexuálisan kábé három hónapja. Éppen mostanság szakítottunk. Úgy mesélgette a történetet, hogy ő tett lapátra engem, mert iszákos vagyok, igazság szerint azonban én hajtottam el őt a korábbi barátnőmért.

Nem viselte valami jól. Amellett döntöttem, hogy át kellene ugranom hozzá elmagyarázni neki, miért volt szükségszerű otthagynom őt. A könyvekben úgy nevezik, „fájdalommentes szakítás.” Rendes fickó akartam lenni. Mikor megérkeztem, a barátnője engedett be.

„Mi a fenét akarsz?”

„Kíméletesen szeretnék Lucytól elbúcsúzni.”

„A hálósobában találsz.”

Beléptem. Részegen fetrengett az ágyában, egy szál bugyiban. Majdnem benyakalt egy fél liternyi scotch-ot. A padlóra helyezett edénybe rókázott.

„Lucy,” mondtam.

Megfordította a fejét. „Hát te vagy, visszajöttél! Tudtam, hogy nem fogsz azzal a ribancal maradni.”

„Álljon meg a menet, bébi, csak azért jöttem, hogy elmagyarázzam, miért hagytalak el téged. Kedves hapsi vagyok. Gondoltam, elmagyarázom.”

„Mekkora rohadék vagy. Rettenetes ember.”

Leültem az ágy szélére, elragadtam az üveget és jól meghúztam.

„Köszönöm. Most már érted, hogy Lillyt szeretem. Tudtad ezt, amikor veled éltem. Ő meg én – dűlőre jutottunk.”

„De azt mondtad, a halálba kerget téged!”

„Csak színjáték az egész. Az emberek folyton szakítanak és egymásra találnak. Ez része a folyamatnak.”

„Befogadtalak. Megoltalmaztalak.”

„Tudom. Megkíméltél engem Lilly számára.”

„Te mocsodék, fel sem ismered a tökéletes nőt, amikor a közeledbe kerül!” Lucy áthajolt az ágy szélén és kidobta a taccsot.

Kiüritettem az üveget. „Nem kellene ezt a vacakot szívornyáznod. Méreg.”

Feltornázta magát. „Maradj velem, Larry, ne menj vissza hozzá. Maradj velem!”

„Nem tehetem, bébi.”

„Nézd a lábaimat! Gyönyörű lábaim vannak! Nézd a melleimet! Csodás melleim vannak!”

A szemétkosárba hajítottam az üveget. „Sajnálom, mennem kell bébi.” Lucy kiugrott az ágyból mindkét öklével nekem rontva. Csapásai a számat és az orromat érték. Hagytam kibontakozni pár másodpercig, majd megragadtam a csuklóit és visszapenderítettem az ágyra. Megfordultam és kísértáltam a hálósobából. Barátnőjét az elülső szobában találtam.

„Ha rendes fazon próbálsz lenni, kapsz egyet a pofádba,” mondtam neki.

„Semmi esély arra, hogy te valaha is rendes hapsi legyél,” mondta ő.

Bevágtam az ajtót, beültem az autómba és elhajtottam.

Lucy keresett telefonon. „Larry?”

„Ja. Mi van?”

„Figyelj – a haveroddal, Donnal akarok találkozni.”

„Miért?”

„Azt mondtad, ő az egyedüli barátod. Szeretnék találkozni az egyetlen barátoddal.”

„Nos, a fenébe, rendben.”

„Köszí.”

„Miután szerdán meglátogattam a kislányomat, elugrom hozzá. Öt óra körül érek oda. Miért ne lehetne, hogy te fél hatra jönnél, és bemutatnálak neki?”

Megadtam a címet és az instrukciókat. Don Dorn festőművész volt. Húsz évvel fiatalabb nálam, és egy apró házikóban lakott a tengerparton. Átfordultam és visszaaludtam. Mindig délig szunyókáltam. Ez volt a titka eredményes létezésemnek.

***

Don meg én két vagy három sörön estünk túl, mielőtt Lucy megérkezett. Felajzottnak látszott, hozott magával egy üveg bort is. Lebonyolítottam a bemutatkozásokat, Don pedig felbontotta az üveget. Lucy lehuppant közénk és felhajtotta poharából a bort. Don és én maradtunk a sörünknel.

„Ó,” mondta Lucy Donra bámulva, „ő olyan lenyűgöző!”

Don nem szólt semmit. Lucy birizgálni kezdte az ingét. „Te annyira elképesztő vagy!” Kiürítette a poharát és újra töltött. „Az imént zuhanyoztál?”

„Körülbelül egy órája.”

„Jé, neked csigákba kunkorodnak a hajfürtjeid! Esméletlen vagy!”

„Hogy megy a festészet, Don?” kérdeztem.

„Gözöm sincs. Belefáradtam a stílusomba. Azt hiszem, be kellene törnöm egy újabb területre.”

„Hú, ezek a te képeid a falon?” kérdezte Lucy.

„Aha.”

„Csodálatosak! El szoktad adni őket?”

„Néhanapján.”

„Milyen édes halak! Hol szerezted az akváriumokat?”

„Vettem őket.”

„Nézd azt a narancshalat! Hogy azt mennyire szeretem!”

„Aha. Szép példány.”

„Felfalják egymást?”

„Előfordul.”

„Szédületes vagy!”

Lucy egyik pohár bort gurította le a másik után.

„Túl gyorsan nyakalod,” mondtam.

„Pont te beszélsz?”

„Még Lillyvel vagy együtt?” kérdezte Don.

„Biztos kapcsolat,” mondtam.

Lucy kihörpintette a poharát. A palack kiürült. „Bocsánat,” mondta. Kirohant a fürdőszobába. Aztán hallottuk az öklendezését.

„Hogyan fut a szekered?”, kérdezte Don.

„Elég jól pillanatnyilag. Mi a helyzet a te étleteddel? Néhány emlékezetes numera az utóbbi időben?”

„A rossz szerencse időszaka köszöntött rám.”

„Légy jó és erkölcsös. A szerencséd visszatérhet.”

„Halálbiztosan remélem.”

„Lilly egyre jobban néz ki. Nem értem, hogyan csinálja.”

Lucy kijött a fürdőszobából. „Istenem, beteg vagyok, szédülök!” Rávetette magát Don ágyára és elterült rajta. „Szédülök.”

„Hunyd csak be a szemed,” mondtam.

Lucy az ágyon feküdt ráammeredve és sóhajtozva. Donnal ittunk még néhány sört. Utána szóltam neki, hogy mennem kell.

„Vigyázz az egészségedre,” mondtam.

„Isten áldjon,” mondta.

A kapuban állva vált el tőlem, eléggé részegen, majd elhajtottam.

Oldalra fordultam az ágyban és felvettem a telefont.

„Halló?”

Lucy volt a vonalban.

„Bocsánat a múlt éjszakáért. Túl gyorsan bevedeltem azt a bort. De feltakarítottam a fürdőszobát, akár egy rendes kicsi lány. Don kedves pasas. Igazán kedvelem őt. Talán megveszem valamelyik festményét.”

„Remek. Szüksége van a dohányra.”

„Ugye nem haragszol rám?”

„Miért tenném?”

Kacagott. „Hát tudod, hányni járt belém a lélek meg a többi.”

„Hébe-hóba mindenki hervadtul érzi magát Amerikában.”

„Nem vagyok részeges.”

„Tudom.”

„Itthon leszek egész hétvégén, ha úgy döntenél, hogy látni akarsz engem.”

„Kizárt dolog.”

„Nem haragszol, Larry?”

„Nem.”

„Akkor jó. Halihó”

„Halihó.”

Visszatettem a kagylót a tartóvillára és becsuktam a szemem. Ha nyertem volna a versenyen, vennék egy új autót. Elköltöznék Beverly Hillsbe. A készülék ismét csengett.

„Halló?”

Don keresett.

„Jól vagy?” kérdezte.

„Jól vagyok. Veled mi a helyzet?”

„Kitűnően érzem magam.”

„Beverly Hillsbe fogok költözni.”

„Nagyszerűen hangzik.”

„A kislányom közelében akarok élni.”

„Hogy megy a sora?”

„Gyönyörű. Mindene megvan belsőleg és külsőleg.”

„Van híred Lucyról?”

„Épp az előbb telefonált.”

„Leszopott engem.”

„Milyen volt?”

„Nem sülttem el.”

„Sajnálom.”

„Nem a te hibád.”

„Remélem is.”

„Nos, akkor minden rendben Larry?”

„Azt hiszem.”

„Oké, keressük egymást.”

„Persze. Isten veled Don.”

Visszahelyeztem a telefont a tartóvillára és lehunytam a szemem. Csupán délelőtt háromnegyed tizenegy volt, s én állandóan délig aludtam. Az élet annyira kegyes hozzád, amennyire engeded.

Virág Zoltán fordításai